

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
28 У 11958/17
Дана 11.02.2021. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Јасмине Минић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Радоја, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца ЈП "Путеви Србије", Београд, Улица булевар краља Александра број 282, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, ради поништаја решења број: 465-02-00887/2016-07 од 18.07.2017. године, уз учешће заинтересованог лица АА из ..., ..., чији је пуномоћник Иван Ценић, адвокат из Лесковца, Улица 11. октобра бб, локал број 15, у предмету експропријације, након одржане усмене јавне расправе дана 05.02.2021. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.02.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац ЈП "Путеви Србије", Београд, да заинтересованом лицу АА из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе за имовину и имовинске послове Града Лесковца број 465-278/15-08 од 26.09.2016.године. Ожалбеним решењем, тачком 1. диспозитива, усвојен је захтев АА из ... и експроприсана, на захтев власника а у корист ЈП "Путеви Србије" са седиштем у Београду, Булевар краља Александра број 182, непокретност кп.бр.... површине 1555 м2, уписана у ЛН број ... за КО ..., власника АА из ..., као преостали део непокретности. Тачком 2. диспозитива одређено је да ће корисник експропријације ранијем власнику непокретности исплатити накнаду у висини не мањој од тржишне вредности која ће се одредити у посебном поступку након правоснажности решења. Тачком 3. диспозитива одређено је да корисник експропријације стиче право на посед експроприсане непокретности даном правоснажности одлуке о накнади после ког рока је ранији власник дужан да непокретност уступи кориснику експропријације. Тачком 4. диспозитива обавезано је ЈП „Путеви Србије“ да, у року до 15 дана од дана правоснажности овог решења, Градској управи за имовину и имовинско правне послове поднесе писмену понуду о облику и висини накнаде за експроприсану непокретност. Тачком 5. диспозитива одређено је да ће по правоснажности овог решења СКН Лесковац по захтеву и о трошку корисника експропријације извршити потребне промене у катастарском

операту.

Тужбом поднетом Управном суду препорученом пошиљком дана 04.08.2017.године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа. Позивајући се на пресуду Врховног суда Србије У број 4200/2004 од 05.10.2005.године, у којој је наведено да се под преосталим делом подразумева управо преостали део оне катастарске парцеле од које се један део експроприше а не и било која друга парцела, навео је да је нејасно како је првостепени орган применио Закон о експропријацији у овом случају јер предметна кат. парцела не представља преостали део експроприсаних парцела ... и Предложио је да суд усвоји тужбени захтев и поништи оспорено решење као незаконито.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и будући да тужилац у тужби није навео нове чињенице нити приложио нове доказе, предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу преко пуномоћника навело да је тужба неоснована, усмерена на избегавање плаћања дугованог, одуговлачење поступка и да не садржи нову и суштинску околност која би говорила у прилог усвајања тужбе. Истакло је да је јасно да кп.бр.... није део кп.бр.... и ..., већ преостали део имовине заинтересованог лица након експропријације, те да су непостојање економског интереса за обрађивање преосталог дела парцеле и немогућност физичког приступа парцели након изградње аутопута две кључне чињенице које су утицале на доношење одлука управних органа. Предложило је да суд одбије тужбу. Трошкове је тражило за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, број 111/09) прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 05.02.2021. године одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника заинтересованог лица и у одсуству уредно позваних тужиоца и туженог сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

У својој речи на усменој јавној расправи пуномоћник заинтересованог лица је у свему остао при одговору на тужбу. Посебно је указао на две кључне чињенице због којих сматра правилним то што је заинтересованом лицу експроприсана предметна парцела ... а то су економски моменат, односно непостојање правног интереса за коришћење те парцеле, а друга је да се до ње не може доћи што је несумњиво утврђено вештачењем у поступку. Предложио је да суд тужбу одбије. Трошкове управног спора је тражио за састав одговора за тужбу у износу од 16.500,00 динара и за приступ на јавну расправу у износу од 18.000,00 динара.

По разматрању навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове управне ствари и речи пуномоћника заинтересованог лица са јавне расправе, и испитујући оспорени управни акт у смислу одредбе члана 41. Закона о управним споровима, након одржане јавне расправе у смислу одредбе члана 2. члана 33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Према стању у списима и разлозима образложења оспореног решења, АА из ... се, након експропријације кат.парцела бр. ... и ... (које су експроприсане решењем број 465-265/15-08 од 23.12.2015.године), обратила првостепеном органу са предлогом за експропријацију преосталог дела непокретности, односно кат.парцеле број ..., јер због изградње аутопута и тунела нема приступ до парцеле. Дописом број 465-82/16-1 од 01.04.2016.године ЈП „Путеви Србије“ се, позивајући се на пресуду Врховног суда

Србије од 05.10.2005. године, изјаснило да није сагласно са наведеним предлогом за експропријацију јер кп.бр.... КО ... није преостали део експроприсане непокретности. Вештак пољопривредне струке је, на основу закључка од 04.07.2016.године, доставио налаз и мишљење у коме је навео да сматра да власница нема економски интерес да се на предметној парцели даље бави пољопривредном производњом којом се до сада бавила. Ово јер је, услед изградње аутопута и експропријације земљишта на кп.бр.... и ... обе у КО ..., чији је сувласник била АА, и експропријације осталих околних парцела кп.бр...., ... и ... других власника, власница кп.бр.... КО ... (површине 1555 м², која је до сада експлоатисана као ливада и за узгој различитог воћа), остала без приступног пута који је укинут и који је пролазио кроз сада већ експроприсане парцеле, па се парцела са северне стране граничи са железничком пругом, са јужне реком Моравом а са западне новосаграђеним аутопутем, непосредно испред улаза у тунел. ЈП „Путеви Србије“ се није одазвало уредно достављеном позиву за изјашњење на наведени налаз вештака. На основу приложене документације и изведених доказа, првостепени орган је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења, са напоменом да овим решењем није одлучивано о питању накнаде за експроприсану непокретност о чијој врсти и висини ће бити одлучено у посебном поступку након правоснажности решења. Одлучујући о жалби изјављеној против првостепеног решења тужени орган је одлучио као у диспозитива оспореног решења применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ”, бр.33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10), налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је, применом члана 10. Закона о експропријацији, ожалбеним решењем усвојио предлог за експропријацију преосталог дела непокретности. Истичући да се, у складу са наведеном одредбом Закона о експропријацији, под преосталим делом непокретности подразумевају све непокретности у том месту на којем ранији власник експроприсане непокретности има право својине, нашао је да су без утицаја наводи жалбе јер је увидом у списе утврђено да је власница онемогућена да приђе својој парцели па нема ни могућности да је користи.

Чланом 10. Закона о експропријацији („Службени гласник РС”, број 53/95, „Службени лист СРЈ”, број 16/2001, „Службени гласник РС”, број 23/2001, 20/2009, 55/13-одлука УС), прописано је да ако се приликом експропријације једног дела непокретности утврди да сопственик нема економског интереса да користи преостали део непокретности, односно ако је због тога на преосталом делу непокретности онемогућена или битно отежана његова егзистенција, експроприсаће се на његов захтев и тај део непокретности.

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца нашавши да је правилно одлучио првостепени орган када је усвојио захтев АА и експрописао, на захтев власника у корист ЈП Путеви Србије, предметну катастарску парцелу ..., правилно оценивши да су у конкретном случају испуњени услови из члана 10. Закона о експропријацији. Ово имајући у виду да је вештачењем утврђено да је власница наведене кат. парцеле, услед изградње аутопута и експропријације земљишта на кп.бр.... и ... обе у КО ..., чији је била сувласник и експропријације осталих околних парцела кп.бр...., ... и ... других власника, остала без приступног пута који је укинут и нема економски интерес да се на предметној парцели даље бави пољопривредном производњом којом се до сада бавила. С тим у вези нису основани наводи тужбе којима се указује на погрешну примену материјалног права као ни наводи којима се указује да предметна кат. парцела није могла бити експроприсана јер не представља преостали

део кат. парцела ... и ... КО Наводи тужбе којима се указује на пресуду Врховног суда Србије нису од утицаја на другачије пресуђење будући да је наведена пресуда заснована на другачијем чињеничном стању.

Са изнетих разлога налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

Решавајући захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора, суд је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11... 18/20), на чију сходно примену упућује одреба члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је заинтересовано лице имало трошкове за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и за заступање на јавној расправи од 05.02.2021. године, од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 18.000,00 динара, укупно 34.500,00 динара који износ је одмерен применом тарифног броја 43. и 44. у вези са чланом 14. и 15. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" број 121/12), па је донео одлуку као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 11.02.2021. године, 28 У 11958/17

Записничар
Јелена Радоја,с.р.

Председник већа-судија
Весна Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић